

var højtideligt betagne, omtrent som naar man Nytaarsnat Klokken tolv hører Uret falde til Slag og med Øjnene følger Viserens Gang i Aarets sidste Minuter.

»Ja — Ja — Ja — Ja — Nej.«

Det lød næsten som et hørligt Tik-Tak af det store Taarnværk, der afmaaler Historiens Gang, og som om lidt ved Tingets Formand vilde lade udraabe, at en Tidsalder var gaaet under, en Storm- og Sværdtid afmægtig sunket i sin Grav.

Efter at endnu en halv Snes Minuter var forløbet, rejste Formanden sig for at meddele Resultatet. Og det viste sig, at Enslevs Nederlag var endnu mere afgørende end ventet. Kun tolv Medlemmer havde fulgt den Mand, der endnu for faa Aar siden havde været Landets næsten enevældige Herre.

I Baggrunden af den reservede Tilhørerloge stod Zaun paa Spring med Haanden bag Øret. Der var bleven ham det Hverv betroet at bringe Enslev mundtlig Efterretning om Udfaldet; og næppe var Tallene nævnt, før han styrtede ned ad Trapperne og ud paa Gaden, hvor en Droske ventede.

Oppe i det Hjørne af Galleriet, hvorfra der tidligere havde lydt en kraftig Mandsrøst, begyndte der Spektakler. Der blev raabt »Leve Enslev!« »Ned med Præsterne!« — Men i det samme rejste gamle Rektor Bohse sig nede i Salen og udbragte med